

VOORUITBLIK

→ Beeldend
kunst
Podiumk
Design
Cinema
Opinie
Stad

Culturele
agenda

Auteurs
Dossiers

Over
Salon
Partners

Q marres

Waarom je naar Maastricht moet om jonge kunstenaars te ontdekken

Carolyn Eidner, *Untitled (Party Delay 2)*, 2013-14. Courtesy of the artist and Natalia Hug Gallery.

Vandaag is de opening van *Rumour Has It* bij Marres, een centrum voor hedendaagse kunst in Maastricht. Negentien jonge kunstenaars, net afgestudeerd aan academies in

Zuid-Nederland, België en Duitsland, laten hier hun werk zien. Ze werden geselecteerd door curatoren Mels Evers en Hélène Webers. Afgelopen zomer reden de twee in een cabrio, met nineties-hits als soundtrack, langs alle eindexamententoonstellingen van kunstacademies rondom Maastricht.

Rumour Has It belooft een tentoonstelling te worden waarin fantasie, dromen, herinneringen, verzinsels en werkelijkheid dwars door elkaar lopen. Het is een perfecte gelegenheid om kennis te maken met een aanstormende generatie kunstenaars en om je blik eens te richten op wat er buiten Amsterdam en omstreken gebeurt.

Rumour Has It

Het niveau van de academies in de regio is hoog. Op eindexamententoonstellingen in de Randstad voel je je nog wel eens een beetje verloren tussen de 70 studenten die een hoekje van een lokaal in mogen richten, maar bij deze academies wordt het heel professioneel aangepakt met echte catalogi en veel ruimte. Sommige

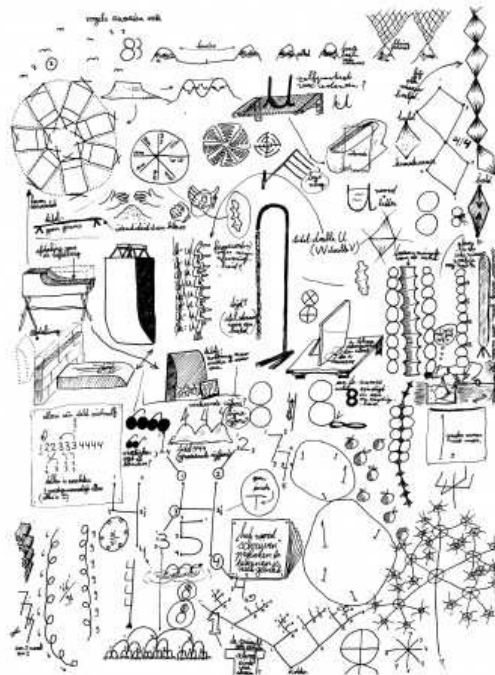
academies hadden zelfs een curator aangesteld en een tentoonstellingsgebouw afgehuurd. Op een andere opleiding waren er maar 11 studenten waardoor de begeleiding heel intensief was, en de studenten van de Kunstakademie Düsseldorf werden begeleid door kunstenaars zoals Andreas Gursky (die wereldberoemd is om zijn gigantische, subtiel gemanipuleerde foto's).

Mike Moonen, detail doubledouble, 2014

De werken die uiteindelijk op de tentoonstelling zijn beland, vormen een dwarsdoorsnede van wat een nieuwe generatie talentvolle kunstenaars te bieden heeft. Veel van de deelnemers zijn inmiddels

opgepikt door galeries en verzamelaars, dus je kan de show zien als een voorproefje van wat er over een paar jaar in musea te zien zal zijn. Wat dat precies is laat zich moeilijk in een paar woorden omschrijven, maar Webers en Evers ontdekten wel bepaalde tendensen.

Timo van Grinsven

Zo bezitten bijna alle kunstwerken een verborgen laag. Als kijker krijg je die niet kant-en-klaar voorgeschoteld; je moet op ontdekkingstocht voordat de achterliggende verhalen zich prijsgeven. Veel werken hebben een performatief karakter, wat wil zeggen dat er een situatie of handeling bij

hoort die wordt of werd uitgevoerd. Het is dan ook het leukste om de tentoonstelling tijdens de opening of finissage te bezoeken, omdat op die momenten alle werken te bewonderen zijn.

Verder wordt er in de tentoonstelling flink wat geëxperimenteerd met vorm en kleur en zijn de kunstenaars zich erg bewust van de omgeving waarin ze werken. Marres is gevestigd in een heel karakteristiek pand; geen *white cube* maar een historisch woonhuis met allemaal kamers die tot voor kort bewoond waren.

De kunstwerken die de curatoren beschrijven klinken veelbelovend. Zo komt er een grote, poëtische installatie van goudkleurige folie die door bouwlampen wordt beschenen, en zachtjes als de zee op en neer golft op een briesje van een ventilator. Het lijkt idyllisch, totdat je je beseft dat het isolatiefolie is die wordt gebruikt om onderkoelde mensen in te wikkelen.

Een andere kunstenaar is gefascineerd door heel alledaagse dingen. Zo heeft hij een verzameling aangelegd van blaadjes wc-papier uit allerlei verschillende cafés, die in een heel monumentaal tweeluik worden gepresenteerd. Pas als je van dichtbij kijkt, krijgt het iets vulgairs.

Er is ook nog een levensgevaarlijke installatie, een harpoengeweer dat op scherp staat en met een venijnig rood laserstipje zijn doelwit aangeeft. Bezoekers mogen kiezen of ze er voorlangs durven te lopen.

En ten slotte een kunstwerk waarvan ik zelf niet kan wachten tot ik het kan zien: ergens in het gebouw zit een spijkertje in de muur, waar je waarschijnlijk aan voorbij loopt. Pas als je het weet, en héél geconcentreerd kijkt, zie je dat de spijker rondjes draait; in de muur is een mechaniek met een motortje

ingemetseld. Als het echt zo perfect is als het klinkt, wil ik voor dat spijkertje alleen met liefde tweeënhalf uur in de trein zitten.

— **WEBSITE: Rumour Has It**

Door *Marian Cousijn*
op 11/12/2014

Marian studeerde Kunstgeschiedenis en Museumconservator. Ze werkt onder andere voor De Correspondent, Upstream Gallery en het Stedelijk Museum.